

dringshaveren i medfør af § 14, stk. 1, opnå endnu en tillægsfrist på 1 år, nu regnet fra hindringens ophør.

Bestemmelsen vil endvidere kunne kombineres med lovforslagets §§ 20-22 om foreløbig afbrydelse. Hvis der gælder en tillægsfrist efter lovforslagets § 13, 2. pkt., og der inden udløbet af denne frist f.eks. indledes forhandlinger med skyldneren, vil fordringshaveren have opnået endnu en tillægsfrist på 1 år, nu regnet fra forhandlingernes afslutning, jf. § 21, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Til stk. 1

Ved bestemmelsen indføres en tillægsfrist for fordringshaveren på 1 år i tilfælde, hvor fordringshaveren på grund af forskellige typer af hindringer er afskåret fra at afbryde forældelsen.

Det drejer sig om tilfælde, hvor fordringshaveren er afskåret fra at afbryde forældelsen på grund af *ukendskab til skyldnerens opholdssted* eller på grund af en *hindring, der ikke beror på den pågældendes egne forhold*. De førstnævnte tilfælde har hidtil været omfattet af suspensionsreglen i 1908-lovens § 3.

Som eksempel på en relevant hindring som nævnt i 2. led kan nævnes det tilfælde, at skattemyndighederne ikke kan sagsøge en skyldner, der er bosat i et andet land, fordi den fremmede domstol ikke vil foretage en prøvelse af kravet. Et andet eksempel findes i Vestre Landsrets dom optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1997.1259 V, hvor et konkursbo efter et aktieselskab blev genoptaget efter at have været sluttet uden behandling efter konkurslovens § 143.

Tillægsfristen på 1 år regnes fra det tidspunkt, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, henholdsvis 1 år efter hindringens ophør.

Begyndelsestidspunktet for tillægsfristen er således i relation til ukendskab til skyldnerens opholdssted udformet efter samme model som den generelle suspensionsregel i lovforslagets § 3, stk. 2. Når bortses fra tillægsfristens længde svarer ordningen til, hvad der hidtil har været gældende efter 1908-lovens § 3, og der er ikke tilsigtet en ændring af praksis for så vidt angår spørgsmålet om, hvad der kan kræves af fordringshaveren med hensyn til at undersøge debtors opholdssted.

Det følger af bestemmelsen, at tillægsfristen ikke vil have betydning, hvis hindringen er ophørt mere end 1 år forud for forældelsesfristens udløb. En meget kortvarig hindring for at gøre kravet gældende, som indtræder inden for det sidste år af forældelsesfristen,

vil ikke kunne betragtes som en hindring, der udløser tillægsfristen.

Bestemmelsen gælder ikke kun i relation til den almindelige forældelsesfrist, jf. § 3, stk. 1, men også i relation til de særlige forældelsesfrister, eksempelvis §§ 5, 6 og 9. Er der f.eks. tale om et krav, der hviler på et særligt retsgrundlag, jf. lovforslagets § 5, og foreligger der inden for det sidste år af den 10-årige forældelsesfrist for dette krav en hindring for at afbryde fristen, vil bestemmelsen i stk. 1 indebære en udskydelse af forældelsesfristens udløb i indtil 1 år efter hindringens ophør.

Den foreslåede regel i stk. 1 vil også kunne kombineres med tillægsfristerne nævnt i §§ 12 og 13. Som eksempel kan nævnes et tilfælde, hvor der er tale om et erstatningskrav i anledning af strafbart forhold, og hvor der gælder en tillægsfrist efter lovforslagets § 13, 2. pkt., i op til 1 år efter endelig afgørelse i en straffesag, i hvilken debitor er fundet skyldig, eller efter debtors vedtagelse af bøde mv. Hvis skyldneren i et sådant tilfælde forsvinder, således at fordringshaveren er forhindret i at afbryde forældelsesfristen, vil denne i medfør af § 14, stk. 1, opnå endnu en tillægsfrist på 1 år, nu regnet fra hindringens ophør.

Bestemmelsen vil endvidere kunne kombineres med lovforslagets §§ 20-22 om foreløbig afbrydelse. Hvis skyldneren forsvinder, men efterfølgende dukker op, og der inden udløbet af 1-årsfristen efter stk. 1 f.eks. indledes forhandlinger med skyldneren, vil fordringshaveren have opnået endnu en tillægsfrist på 1 år, nu regnet fra forhandlingernes afslutning, jf. § 21, stk. 5.

Til stk. 2

Det foreslås i stk. 2 at knytte en absolut frist til bestemmelsen, således at der gælder en længste forældelsesfrist, selv om den pågældende hindring fortsat består på tidspunktet for udløbet af den absolutte frist. Dette svarer til, hvad der gælder i dag efter 1908-lovens § 3 sammenholdt med Danske Lov 5-14-4.

Efter forslaget gælder den absolutte frist ikke kun i tilfælde, hvor kravet er omfattet af de almindelige forældelsesfrister i § 3, men også i tilfælde, hvor kravet er omfattet af en af de særlige forældelsesfrister eller tillægsfrister, jf. f.eks. §§ 5, 6 og 13. I de førstnævnte tilfælde kan fristen ikke forlænges ud over de frister, der følger af § 3, stk. 3, og i de sidstnævnte tilfælde kan den ikke forlænges med mere end i alt 10 år.

Hvis der er tale om et krav omfattet af de almindelige forældelsesfrister, f.eks. et fakturakrav, vil den 3-årige forældelsesfrist i tilfælde af skyldnerens forsvinden kunne forlænges i op til i alt 10 år regnet fra for-